

СПРАВА «ШЕБАЛДИНА ПРОТИ УКРАЇНИ» (CASE OF SHEBALDINA v. UKRAINE)

(заява № 75792/11)

Стислий виклад рішення від 18 червня 2020 року

У 2007 році заявниця, колишня педагогічна працівниця державного навчального закладу, звернулася до цього навчального закладу та Державного казначейства України із позовом про стягнення, серед іншого, заборгованості з виплати надбавок за вислугу років та матеріальної допомоги на оздоровлення, передбачених Законом України «Про освіту» та не виплачених за період з 1997 до 2002 років. Білгород-Дністровський міськрайонний суд задовольнив позов заявниці в цій частині. Проте Апеляційний суд Одеської області скасував це рішення та залишив позов заявниці без задоволення на тій підставі, що відповідна заборгованість мала бути стягнута з Державного бюджету України, а не навчального закладу, який не отримав відповідних коштів з Державного бюджету України. Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ відмовився розглядати по суті подану заявницею касаційну скаргу.

До Європейського суду з прав людини (далі — Європейський суд) заявниця скаржилася за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) на відмову національних судів присудити їй виплату заборгованості з надбавки за вислугу років і допомоги на оздоровлення, а також за статтею 13 Конвенції на відсутність в її справі ефективного засобу юридичного захисту.

З огляду на обставини справи, Європейський суд дійшов висновку, що остаточна відмова національних судів присудити заявниці виплату надбавок за вислугу років і допомоги на оздоровлення, головним чином через брак бюджетних коштів, була свавільною та такою, що не мала законних підстав, та констатував порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

Щодо скарги заявниці на відсутність в її справі ефективного засобу юридичного захисту, Європейський суд вказав, що він розглянув основне юридичне питання, порушене у цій заяві, зробив свої висновки за статтею 1 Першого протоколу до Кон-

венції, а тому немає потреби розглядати, чи було у цій справі також порушено статтю 13 Конвенції.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

- «1. *Оголошує* прийнятною скаргу за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції;
2. *Постановляє*, що було порушено зазначене положення;
3. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції;
4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

- (i) 688 (шістсот вісімдесят вісім) євро в якості відшкодування матеріальної шкоди;
- (ii) 900 (дев'ятсот) євро в якості відшкодування моральної шкоди та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись;

(iii) 257 (двісті п'ятдесят сім) євро в якості компенсації судових та інших витрат і додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватись заявниці

(б) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

5. *Відхиляє* решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції.».